

Ik kon het wel uitschreeuwen: we leven maar even!

Zonder religieuze beleving geen religie – misschien is ze wel de kern ervan. Toch lees je er maar weinig over. In deze rubriek beantwoorden mensen vragen over wat ze op religieus gebied hebben beleefd. Vandaag: Karen Wassink.

door Koert van der Velde

Wat hebt u meegemaakt?

„Ik zat in de tram en keek om me heen. De tram was vol, alle bankjes waren bezet. Ik observeerde mijn medepassagiers. Een man met een koffertje op schoot belde met zijn mobiel, de jongen naast hem rolde een sjekkie. Twee vrouwen waren druk met elkaar in gesprek. Een meisje deinde mee op de muziek uit haar walkman.

Plotseling realiseerde ik me dat honderd jaar geleden niemand nog was geboren en dat over honderd jaar iedereen weer dood is.

Op niemands gezicht viel verbazing of verwondering te lezen. Iedereen leek het vanzelfsprekend te vinden daar te zitten. Hoe is het mogelijk dat iedereen maar doet alsof het heel gewoon is dat we hier zijn. Opeens kreeg ik de neiging mijn medepassagiers toe te roepen: 'Kijk, hier ben je, en het duurt maar even!'”

Is uw verwondering niet wat naïef?

„Wat is er mis met naïviteit? Het gaat er juist om weer naïef te worden, met nieuwe ogen te leren kijken, open van verwondering.

Misschien zie ik dan de belangrijkste dingen. Dan zie ik het dagelijks leven met de blik van een buitenstaander, alsof ik van een andere planeet kom. Door het leven zo open mogelijk tegemoet te treden, kun je iets ervaren wat daar boven uit steekt – is dat ook niet wat kunst, poëzie en religie doen – het besef oproepen dat alles wonderlijk is?”

Hoe probeert u dit besef op te roepen?

„Ik kan het besef niet oproepen, alleen kan ik mijn leven zo inrichten dat ik meer open sta voor het wonder. Daar probeer ik ruimte voor te maken door in het hier en nu te leven, stil te zijn, de dingen met aandacht te doen. Dat probeerde ik ook te oefenen in bijvoorbeeld de supermarkt. Dan ging ik in de langste rij staan, en probeerde ik me te verzoenen met het moment, niet gehaast te zijn en me niet te ergeren, maar te kijken naar al die mensen daar.

Dan weet ik weer dat het zonde is om voort te hollen naar het volgende, zogenaamd wél 'waardevolle'

moment, en de reis ernaartoe te beschouwen als verloren tijd. Uiteindelijk is het op iedere plek en ieder moment even wonderlijk. Ik moet alleen de rust nemen om dat te beseffen. Om rust te vinden, hoef ik niet op een boerderijtje in Frankrijk te gaan zitten. Het wonderlijke is niet alleen op bergtoppen en in verre woestijnen te vinden, maar ook hier en nu.”

Wat is er belangrijk aan dit besef?

„Als ik kijk met de ogen van iemand die hier maar even te gast is, dan ga ik vanzelf denken over wat werkelijk belangrijk is. Dan kan ik gaan proberen los te laten wat me aangepast is en wat overbodig is.

Ik neem aan dat wat er dan overblijft in het diepste van mijzelf mijn authentieke kern is, iets wat altijd hetzelfde was, toen ik nul was en als ik straks misschien honderd ben. Die unieke kern, vanwaaruit ik zicht heb op het wonderlijke, is hetgene wat zich wil inzetten voor een betere wereld, een wereld waarin ieders bijdrage ertoe doet.

Dat ieders bijdrage ertoe doet, besef je als je ziet hoe alles met elkaar verbonden is. Door het kopje koffie dat ik drink, ben ik op allerlei manieren verbonden met alles en iedereen in de hele wereld. Het water

Religieuze belevissen

bestaat uit druppels die misschien afkomstig zijn van de noordpool, de koffie is verbonden met de zakken bonen die in schepen hebben gelegen, met een plantage in de Derde Wereld, met een jongen die de koffiebonen heeft geplukt.

Als ik als onderdeelje van het geheel de verkoper in het koffiestalletje in het station vriendelijk benader in plaats van gehaast en geïrriteerd, dan raakt ook hij ontspannen, en dat draagt hij weer over aan degene die na mij komt. Zo erken je de authentieke kern van de anderen. Wie weet heeft dit een lawine tot gevolg.”

Als religieuze mensen proberen te communiceren met iets wat voor hen transcendent is, bent u dan 'religieus'?

„Dan wel, ja. Ik voel me door het wonder aangesproken, en probeer te antwoorden door mijn unieke kern en talent in de wereld te brengen. Door bij te dragen aan het grotere geheel, bijvoorbeeld door vriendelijk te zijn tegen de koffieverkoper op het station.”

Karen Wassink (49) is beleidsmedewerker bij de provincie Zuid-Holland. In 2003 won zij de eerste lekenpreekwedstrijd. Onlangs verscheen van haar het boek 'Wat echt belangrijk is. Zingeving voor alle dag', Uitgeverij Lannoo.